

Γεβγκένυ Γεφτουςένκο

ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

(Τὰ συγκλονιστικά αίσθήματά του για την τραγωδία της Κύπρου ο διαπρεπής Σοβιετικός ποιητής Γεφτουςένκο τὰ διερμηνεύει, κατά τρόπο συγκινητικό, με τὸ πιὸ κάτω ποίημα πού ἐμπνεύστηκε και ἔγραψε κατά τὴν ἐδῶ παραμονή του).

Ὡ ὀμορφιά, στὰ δυὸ κοιμισσιασμένη
σπαρταρούσες, ξεμικρούσες — Ἀφροδίτη βιασμένη
κάτω ἀπὸ τὰ βαρεῖα τῶν τούρκικων τῶν τάνκς κορμιά
Μὰ δὲν χάνεται ποτέσ ἡ ὀμορφιά
Ἀκόμη κι' ἡ ὀμορφιά ἡ βιασμένη
εἶναι ἀγνή μπροστά στὸν ἑαυτό της
εἶναι ἀγνή και στὸ θεὸ μπροστά
Μιλεῖστε, χαμένα ἔσεῖς χωριά
Μιλεῖστε ἔσεῖς, ρίζες ξεριζωμένες
Μιλεῖστε, εἰκόνες ποδοπατημένες
Μιλεῖστε ἔσεῖς, νησιές σβυσμένες
πού δὲν τίς ἀναφε κανεῖς, τρίτη χρονιά
Μιλεῖστε κούνιες δακρυσμένες
πού τρία χρόνια δὲν κουνήσατε παιδιά
Μίλα, καταυλισμὲ Τσακκιλερῆ
μ' αὐτὴ τὴν πέτρινη, τὴν τραγικὴ μορφῆ
Καταυλισμέ, θυμάσαι; Ἀνθρώποι ἔσπερναν λιοστρόφι
ἀπὸ σποράκια πού ἔμειναν ἀτόφια
τυχαῖα, σὲ κάποια τσέπη κάποιου, ἐκεῖ
σπόροι ἀπὸ μιὰ ἑλπίδα μυστικὴ
νὰ ξαναβροῦνε τὰ κλεμμένα.
Νά, τὰ λιοστρόφια ὀρθώθηκαν ψηλά
λυγίζουν τὸ κορμὶ τώρα βαρεῖα
στρέφουν τὰ πόδασπα τους λυπημένα
ἀπὸ τὸν ἥλιο. Στὰ κεφάλια τυλιγμένα
ἔχουν μαντήλια κίτρινης φωτιάσ —
ἴδιο φωστρόφιο τῆσ Κύπρου
τὰ λιοστρόφια με κεφάλια στριμωγμένα μεσ' στὸ πλήθος
σὰν μεσὰ σὲ ἄλонуχτια
Πίσω κοιτάζουμε με νοσταλγία

Στὸν Παῦλο Λιασίδη.

πίσω, στῶν σπόρων τὴν πατρίδα
Κοιτάζουμε: Στὸ χῶμα ἐκεῖ, στὴν ἄκρη
πού ρούφηξε τὸ τάσο τους τὸ δάκρυ
γυναῖκες βλέπαν μαυροφορεμένες, λουλούδια κόκκινα
λουλούδια πού εἶναι μικρὰ μνημεῖα
γιὰ τοὺς ξεριζωμένους — ὦ, ὀμορφιά
πόσο εἶσαι παντοδύναμη μεσ' στὴν ἀνήμερη σου ἄδυναμ.
Βοήθεια περιμένοντας ἀπὸ τὴν ὀμορφιά
οἱ ἄνθρωποι ὀμορφαινουμε κι' αὐτὴ τὴ δυστυχία
κι' αὐτὴ τὴ δυστυχία.
Πόσο μου εἶναι ὀδυνηρὸ στὸ σπῆτι
τοῦ πρόσφυγα ποιητῆ.
Πῶς νὰ σκεπάσεις με λουλούδια τὴ δυστυχία, πῶς μπορεί
Παῦλο, μιὰ και δὲν φτάνουν τὴν τραυματισμένη σου τὴ γῆ
οἱ ἐπίδεσμοι σου, στηρίξου γιὰ νὰ κρατηθεῖς
στὴν πονεμένη σου φλογέρα
ἄχ τὴ φλογέρα σου,
τὸν δακρυσμένο κήρυκα τοῦ καλαμιώνα
πού δὲν σὲ φτάνει ἀπὸ τὰ σύνορα ἐκεῖ πέρα
Ἡ κόρη σου, σὰν ἀπὸ ἄλλο κόσμιο, νὰ παραμιλᾷ
Περιστερῶνα, Περιστερῶνα
Κάπου στὸ χωριὸ πούχει περιστεριού μορφῆ
κάτω ἐκεῖ ἀπὸ τὴ γῆ
εἶναι σκοτωμένος
ὁ ἀγαπημένος
Στὸν τάφο του ὄμως νὰ ρίξει δὲν μπορεί
οὔτε λουλούδι πᾶνω, ἀπὸ τίς ξιφολόγχες
Ἀπὸ τίς δυνάμεις τῆσ πόρα πᾶνω εἶναι αὐτὸ
Οἱ ἔρπυστριές κύκλωσαν τὸ τρακτέρ τὸ εἰρημικὸ
οὐρλιασαν, κύλησαν στὸ χόρτο τὸ καμένο
τὸ ματωμένο, ὦ στᾶρι
πῶς δὲν τὸν ἔκρυμες στὰ σπλάγχνα σου βαρεῖα
στᾶρι πού ἐκείνος σ' ἔσπειρε... Καὶ πᾶει.
Ὁ δολοφόνος χάθηκε παρανομα, κρυφά.
Περιστεῶνα, Περιστεῶνα
Τινάζεται τὸ βογγητὸ τῆσ, φτερουγίζει σὰν περιστέρη
Μὰ δὲν μπορεί νὰ βρεῖ περιστεῶνα

Κύπριοι πρόσφυγες — παντοτινὴ ντροπὴ
γιὰ ὄλο τὸν κόσμιο και ὄλοἱ αὐτοὶ
πού δὲν νιώθουν ντροπὴ νᾶναι καταραμένοι και νῦν και ἀνά.
Μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλου εἴδους πρόσφυγες — ξεδιάντροποι,
πολλοὶ

πρόσφυγες ἀπὸ τὴν ἀλήθεια πρὸς τὸ μέμα
πρόσφυγες πρὸς τὴν ἀδιάφορη εὐγένεια
πρόσφυγες πρὸς τὴν γουργουριστὴ τὴ μουσικὴ
πρόσφυγες στὸ ποδόσφαιρο, στὴν ἀνετη ζωὴ
πρόσφυγες στὴν τηλεόραση, στοὺς λόγους, ἐπίσ ἀμιλίες
πρόσφυγες ἐπίσ ποιμπώδεις συνεδρίες
Κιοτήδες πρόσφυγες — δραπέτες τῆσ κοπιῆσ τῆσ συμφοράσ
μὰ τί θὰ γίνεῖ ἂν δὲν ξεπηθήσει
ἡ ἀνθρωπότητα, ἂν δὲ βογγήσει
με βογγητὸ πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τῆσ καμπάνιασ τὸ σκοπὸ
γιὰ τὸν ἀγῶνα,
Περιστερῶνα Περιστερῶνα
Ἀκούτε; Κάτω ἀπὸ τὸ τᾶνκ δογγᾶ ἡ Εἰκόνα
Περιστερῶνα! Περιστερῶνα!

Μετάφραση: ΕΛΛΗΣ ΠΑΛΙΟΝΙΔΟΥ